

Daniels bok – nummer etthundrafemtiosju

Att avtäcka den profetiska symboliken kring Cyrus i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-03-25

I den första versen i kapitel tio får vi veta att det var Cyrus' tredje regeringsår, men i kapitel ett får vi veta att Daniel endast levde, eller förblev kvar, intill Cyrus' första regeringsår.

Och Daniel blev kvar ända till kung Koreshs första regeringsår. Daniel 1:21.

Under två år hade Kyros i allt väsentligt varit medregent tillsammans med Darejaves mediern; därför var det hans tredje år, men det var också hans första år.

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbarat för Daniel, som kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den bestämda tiden var lång; och han förstod ordet och hade insikt i synen. Daniel 10:1.

Profetiskt introduceras Koresh i Daniels första och sista syner. Daniel kapitel ett framställer, såsom redan har visats i tidigare artiklar, den första ängeln i Uppenbarelseboken kapitel fjorton. När den första ängeln identifieras i profetian äger den alla de profetiska kännetecknen hos alla tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. De tre stegen i det eviga evangeliet, som framställs i den första ängeln, är: "frukta Gud", "ge honom ära", ty "stunden för hans dom har kommit".

Eftersom Daniel och de tre värdiga männen "fruktade Gud", valde de att avvisa Babylons kost och förbli vegetarianer. I den synliga prövning som följde "förhärligade" Daniel och de tre värdiga männen Gud genom sitt friska utseende, i kontrast till dem som åt den babyloniska kosten. Efter tre år kom "domens stund", då Nebukadnessar prövade dem och fann att de var tio gånger visare än alla de babyloniska vise männen.

De tre stegen i det eviga evangeliet framställs också i Daniels sista kapitel som den process genom vilken kunskapens tillväxt renar, gör vita och prövar dem som hålls ansvariga inför det ljus som förseglats upp vid ändens tid. I Daniels första kapitel liksom i det sista identifieras den förste ängeln tre steg, vilka innesluter alla tre änglarna. Eftersom det första kapitlet är den förste ängeln eviga evangelium, framställer Daniels andra kapitel den andra ängeln i Uppenbarelseboken fjorton, där prövningen beträffande vilddjurets bild eller Kristi avbild framställs, såsom den gjorde i det andra provet i de tre stegen i kapitel ett.

Eftersom första och andra kapitlet i Daniel representerar den första och den andra ängeln i Uppenbarelseboken fjorton, representerar tredje kapitlet och prövningen på Duraslätten den tredje ängeln budskap, med dess varning att inte ta emot vilddjurets märke. I första kapitlet i Daniel nämns Kyros' första år, och i tionde kapitlet, som är Daniels sista syn, representeras Kyros genom sitt tredje år; men vi vet att detta tredje år är hans första år, ty Daniel fortfor endast till Kyros' första år.

Kyros är därför en symbol för ett första år som inrymmer tre år. Han är en symbol för den förste ängels budskap. Kyros' första år nämns i den sista versen i Daniels första syn, och sedan åter i den första versen i Daniels sista syn. Det är viktigt att erkänna den profetiska symboliken hos Kyros, och vi identifierar först att han representerar den förste ängels budskap. Detta kan profetiskt fastställas genom det faktum att Daniel betecknar hans tredje år som hans första, men än viktigare identifieras det genom det första påbud som han utfärdade.

Den kamp som Gabriel utkämpade med Persiens kungar i kapitel tio gällde att föra Cyrus till den punkt där han skulle fullfölja och utfärda det första av tre påbud, vilka skulle tillåta judarna att återvända och återuppbygga Jerusalem och templet. Det tredje påbudet skulle markera början på profetian om de två tusen tre hundra åren, vilken avslutades när den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844. Det tredje påbudet representerade den tredje ängeln, och därför representerade Cyrus första påbud den första ängels ankomst år 1798. Cyrus representerar den första ängeln, och av denna anledning representerade hans första år i Daniels bok tre år.

Kyros representerar därför "ändens tid", ty det var när den förste ängeln (Kyros) anlände år 1798 som "ändens tid" inträdde och Daniels bok öppnades. Namnet Kyros anses härstamma från det gammalpersiska ordet "Kūruš", som betyder "sol", i förening med det elamitiska ordet "kursh", som betyder "tron", vilket anger en förbindelse med kunglig myndighet eller konungavälde. Jesaja behandlar också dessa kännetecken hos Kyros.

som säger om Koresh: Han är min herde, och han skall fullborda allt vad jag vill; ja, han säger om Jerusalem: Det skall bli uppbyggt, och om templet: Din grund skall bli lagd. Så säger Herren till sin smorde, till Koresh, vars högra hand jag har fattat, för att kuva folk inför honom; och jag skall lösa kungars höftbälten, för att öppna dörrarna för honom, de dubbla portarna, så att portarna inte skall vara stängda. Jag skall gå framför dig och göra de krokiga vägarna raka; kopparportarna skall jag krossa och järnreglarna hugga sönder. Och jag skall ge dig mörkrets skatter och dolda rikedomar i hemliga gömmen, för att du skall veta att jag är Herren, Israels Gud, han som kallar dig vid ditt namn. För min tjänare Jakobs skull och Israels, min utvaldes, har jag kallat dig vid ditt namn; jag har gett dig ett hedersnamn, fastän du inte har känt mig. Jag är Herren, och det finns ingen annan, ingen Gud finns förutom mig; jag har omgjordat dig, fastän du inte har känt mig, för att man skall veta från solens uppgång och från väster att det inte finns någon förutom mig. Jag är Herren, och det finns ingen annan. Jesaja 44:28–45:6.

Kyros förebildade Kristus, ty han var Herrens "smorde" och kallades Guds "herde", han som bygger Jerusalem och lägger templets grund. Han är den som är förbunden med öppnandet av de stängda portarna, liksom Kristus är den som öppnar och ingen tillsluter, och tillsluter och ingen öppnar. Och åt Kyros ges "mörkrets skatter och gömda rikedomar på hemliga platser". Kyros uppfyller flera vägmarkeringar på reformrörelsernas linje.

Han utmärker ändens tid, då den första ängeln anländer, då Daniels bok öppnas och det därefter sker en ökning av kunskapen som kommer från "mörkrets skatter och fördolda rikedomar i hemliga gömställen". Dessa "mörkrets skatter och fördolda rikedomar i hemliga gömställen" utgör den "grund" som "byggs", och det "tempel" som skall "läggas". Kristus, som förebildades av Koresh, är Herrens "smorde", liksom Kristus smordes vid sitt dop. Koresh är därför inte endast den första

ängelns ankomst, han är också den andra ängeln som ger den första ängeln kraft när den stiger ned, liksom den Helige Ande steg ned när Kristus smordes. Den 22 oktober 1844 öppnade Kristus dörren eller ”porten” in till det allra heligaste, en port som hade varit stängd. Koresh utmärker också den tredje ängels ankomst.

Kyros är den förste ängeln, och den förste ängeln besitter alla de tre änglarnas alla beståndsdelar. Kyros är ändens tid år 1798, då den förste ängeln anlände. Kyros representerar den 11 augusti 1840, då den förste ängels budskap fick kraft (smordes). Han representerar arbetet med att lägga grunderna, såsom detta framställs genom utarbetandet av 1843 års karta i maj 1842. Han representerar byggandet av templet, då de två klasserna skildes åt vid den första besvikelsen den 19 april 1844, och han representerar den andra åtskillnaden vid den stora besvikelsen den 22 oktober 1844.

Alla milstolpar i Milleritrörelsens reformrörelse förebildades av Kyros, och därför förebildar dessa milstolpar också milstolparna i de etthundrafyrtiofyratusendes rörelse. Milleritrörelsen föregicks av de tecken som Kristus angav skulle föregå Milleriternas historia.

”Profetian förutsäger inte endast sättet för och föremålet för Kristi ankomst, utan framställer också tecken genom vilka människor skall veta när den är nära. Jesus sade: ’Det skall visa sig tecken i solen och i månen och i stjärnorna.’ Luk. 21:25. ’Solen skall förmörkas och månen skall inte ge sitt sken, och stjärnorna skall falla från himlen, och makterna i himlarna skall skakas. Och då skall man få se Människosonen komma i molnen med stor makt och härlighet.’ Mark. 13:24–26. Uppenbararen beskriver sålunda det första av de tecken som skall föregå den andra ankomsten: ’Det blev en stor jordbävning; och solen blev svart som en sorgdräkt av tagel, och månen blev som blod.’ Upp. 6:12.

”Dessa tecken bevitnades före det nittonde århundradets början. Till uppfyllelse av denna profetia inträffade år 1755 den mest fruktansvärda jordbävning som någonsin har blivit dokumenterad.” The Great Controversy, 304.

De tecken som tillkännagav den andra ankomsten började strax före 1798, år 1755. År 1798 var avslutningen på det andliga Israels fångenskap i det andliga Babylon, vilken syster White lär var förebildad av det bokstavliga Israels bokstavliga fångenskap i det bokstavliga Babylon, som avslutades vid slutet av de sjuttio årens fångenskap, när Cyrus gick in genom de öppna portarna och intog Babylon och dödade Belsassar.

”I dag är Guds församling fri att fullfölja den gudomliga planen för frälsningen av ett förlorat släkte. Under många århundraden led Guds folk under en inskränkning av sina friheter. Förkunnelsen av evangeliet i dess renhet var förbjuden, och de strängaste straff drabbade dem som vågade trotsa människors påbud. Som en följd därav stod Herrens stora moraliska vingård nästan helt obrukad. Folket berövades ljuset från Guds ord. Villfarelsens och vidskepelsens mörker hotade att utplåna kunskapen om den sanna religionen. Guds församling på jorden var lika verkligt i fångenskap under denna långa period av obeveklig förföljelse som Israels barn hölls fångna i Babylon under exilens tid.” Prophets and Kings, 714.

Slutet på de sjuttio åren i Babylon var en förebild för 1798, och det fanns tecken som föregick 1798 och tillkännagav att Kristi återkomst var nära förestående.

”Cyrus härskers ankomst framför Babylons murar var för judarna ett tecken på att deras befrielse från fångenskapen närmade sig. Mer än ett århundrade före Cyrus födelse hade Inspirationen nämnt honom vid namn och låtit uppteckna det faktiska verk han skulle utföra genom att överrumpla staden Babylon och bana väg för fångenskapens barns frigivning.” Prophets and Kings, 551.

Kores förebildade också de tecken som föregick 1798. Historikerna är tämligen otydliga beträffande Darius’ och Kores’ regering, men Guds ord är klart. Det medisk-persiska riket följde på det babyloniska riket, och den förste kungen i Medo-Persien var Darius, även om det var hans systerson Kores som var den härförare som intog Babylon den natt då Belshassar höll sin sista fest. Både Kores och Darius förebildar tiden vid slutet av den sjuttioåriga fångenskapen, vilken representerar ändens tid år 1798, och som också förebildar ändens tid år 1989.

Ändens tid i Moses historia utmärktes av Arons och Moses födelser, med tre års mellanrum. Denna historia förebildade på det mest fullkomliga sätt Kristi historia, och ändens tid i den historien utmärktes av Johannes födelse och, sex månader senare, födelsen av hans kusin Jesus. Ändens tid har två vägmärken, och både Darius och Cyrus markerar slutet på den sjuttioåriga fångenskapen, vilken förebildade slutet på den ettusen tvåhundra sextioåriga fångenskapen. Den dödliga sårskadan på det påvliga vilddjuret år 1798 följdes året därpå av döden för den som hade ridit på och regerat över detta vilddjur. År 1989 var Reagan och den förste Bush båda presidenter.

Kyros markerar de tecken som förkunnar den annalkande ändens tid, och han markerar ändens tid. Han markerar kunskapens tillväxt och bemyndigandet av det första budskapet när en ängel stiger ned, och han markerar det verk som då tas upp i att lägga grunderna, arbetet med att bygga templet, och den tredje ängels ankomst när förbundets Budbärare plötsligt kommer till sitt tempel.

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbarhet för Daniel, som kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den fastställda tiden var lång. Han förstod ordet och fick insikt genom synen. På den tiden sörjde jag, Daniel, under tre hela veckor. Jag åt inget läckerhetsbröd, och varken kött eller vin kom i min mun, inte heller smorde jag mig alls, förrän tre hela veckor hade gått. Och på tjugofjärde dagen i den första månaden, medan jag befann mig vid stranden av den stora floden, det vill säga Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Symbolerna Kyros och Beltesassar representerar en särskild profetisk historia i de sista dagarna. Symbolen Beltesassar upplyser oss om att det folk som representeras är de etthundrafyrtiofyrtusen, vilka är förbundsfolkets sista generation. De placeras i den profetiska historia som representeras av Kyros, vilken representerar den historia som föregick 1798, 1989 och den 11 september 2001, ty Kyros representerar alla dessa vägmärken. Han representerar också besvikelsen den 18 juli 2020 och till och med den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna. Nyckeln till att fastställa var Daniels sista syn profetiskt är placerad avgörs av vad Daniel vet.

I vers ett har Daniel (Beltesassar) förståelse av både ”saken” och även ”synen”. ”Saken” är det hebreiska ordet ”dabar”, som betyder ”ord”, och det används av Gabriel för att representera

”chazon”-synen om de två tusen fem hundra tjugo åren (”sju tider”). ”Synen” i vers ett, som Daniel förstår, är ”mareh”-synen om de två tusen tre hundra åren. Guds förbundsfolk i de sista dagarna förstod inte ”de sju tiderna” vid ändens tid år 1989. De förstod inte ”de sju tiderna” förrän efter den 11 september 2001, så Daniel måste befinna sig i tiden för den profetiska reformrörelse som representeras av Kores efter den 11 september 2001, ty Daniel, som representerar den slutliga profetiska rörelsen, förstår både ”saken” och ”synen”.

Daniel identifieras såsom varande i en tjugoen dagar lång sorgperiod. ”I de dagarna” av sorg kom Daniel till förståelse av ”saken”, och han hade också insikt i ”synen”. Den sanning som representerades av ”saken” uppenbarades för Daniel under sorgens dagar. Guds folk framställs såsom ”sörjande” i reformlinjerna alldeles före Midnattsropet. Sorgen representeras av Marta och Maria, som sörjde Lasarus, strax före det triumfatoriska intåget. Detta åskådliggjordes av modlösheten efter den första besvikelsen i milleriternas historia, sådan den uttrycktes av Jeremia.

Dina ord blev funna, och jag åt dem, och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt namn, o HERRE, härskarornas Gud. Jag satt inte i bespottarnas församling och gladde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade uppfyllt mig med harm. Varför är min smärta beständig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att läkas? Skulle du då vara för mig såsom en lögnaktig bäck, såsom vatten som tryter? Jeremia 15:16–18.

Jeremia ”gladdes” inte, såsom Sodoms och Egyptens invånare gjorde i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, över de två vittnenas död. Att ”inte glädjas” är att sörja. Beltesassars sorg identifierar den sorg som är förknippad med de två vittnenas död. Den 18 juli 2020 och den 3 november 2020 blev de två vittnena till det sanna protestantiska hornet och jordodjurets republikanska horn dödade på Sodoms och Egyptens gator, där också vår Herre blev korsfäst. När vår Herre blev korsfäst började hans lärjungar sörja. Dessa två vittnen framställdes i Uppenbarelsebokens elfte kapitel som Mose och Elia.

Det finns fem hänvisningar till Kristus som Mikael i Skriften, tre i Daniels bok, en i Judas brev och ytterligare en i Uppenbarelseboken. I kapitel tio, som vi nu behandlar, nämns Mikael två gånger, i vers tretton och tjuogoett, och sedan åter i kapitel tolv, vers ett. Han identifieras i Uppenbarelseboken tolv, vers sju. I Judas brev framställs Mikael som den som uppväcker Mose, vilken i Uppenbarelseboken kapitel elva är ett av de vittnen som ligger döda på gatan.

Jag vill därför påminna er, fastän ni en gång redan visste detta, om hur Herren, sedan han hade frälst folket ut ur Egyptens land, därefter förgjorde dem som inte trodde. Och de änglar som inte bevarade sin första ställning utan övergav sin egen boning, dem har han förvarat i eviga bojor under mörker till den stora dagens dom. Liksom Sodom och Gomorra och städerna däromkring, som på samma sätt gav sig hän åt otukt och gick efter främmande kött, står framställda som ett varnande exempel och lider straffet i en evig eld. På samma sätt befläckar också dessa orena drömmare köttet, föraktar herravälde och talar smädeligt om höga makter. Men ärkeängeln Mikael vågade, när han tvistade med djävulen och disputerade om Moses kropp, inte framföra någon smädande anklagelse mot honom, utan sade: Må Herren straffa dig. Judas 5–9.

I Judas brev, i sammanhanget av både Sodom och Egypten, som representerar den stora stad där Mose och Elia dödas i Uppenbarelseboken kapitel elva, uppväcker Kristus, framställd genom Mikael, Moses kropp. Mose och Elia hade varit döda i tre och en halv symboliska dagar i Uppenbarelseboken kapitel elva, och sorgedagarna för Beltesassar upphör när Mikael kommer ner från himlen. Rad på rad identifierar Daniel kapitel tio verserna ett till fyra den sorgperiod som avslutas när de två vittnena uppväcks av Mikael.

Vi skall fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Fadern utvalde Mose och Elia till att vara sina sändebud till Kristus och förhärliga honom med himlens ljus samt samtala med honom om hans kommande ångest, därför att de hade levt på jorden som människor; de hade erfarit mänsklig sorg och lidande och kunde känna med Jesu prövning i hans jordiska liv. Elia hade i sin ställning som profet för Israel representerat Kristus, och hans verk hade i viss mån varit likt Frälsarens. Och Mose hade såsom Israels ledare stått i Kristi ställe, i gemenskap med honom och följande hans anvisningar; därför var dessa två, bland alla de skaror som samlades omkring Guds tron, de mest lämpade att tjäna Guds Son.”

”När Mose, uppfylld av vrede över Israels barns otro, slog på klippan i förtörnelse och gav dem det vatten som de ropade efter, tog han äran åt sig själv; ty hans sinne var så upptaget av Israels otacksamhet och egensinnighet att han under utförandet av den handling som Gud hade befallt honom att göra underlät att ära Gud och upphöja hans namn. Den Allsmäktiges avsikt var att ofta föra Israels barn in i trånga lägen och sedan, i deras stora nöd, befria dem genom sin makt, för att de skulle erkänna hans särskilda omsorg om dem och förhärliga hans namn. Men Mose, genom att ge efter för sitt hjärtas naturliga impulser, tillägnade sig den ära som tillkom Gud, kom under Satans makt och förbjöds att gå in i det utlovade landet. Hade Mose förblivit ståndaktig, skulle Herren ha fört honom till det utlovade landet och därefter ha förvandlat honom till himlen utan att han hade sett döden.

”Så var det: Mose gick igenom döden, men Guds Son kom ned från himlen och uppväckte honom innan hans kropp hade sett förgängelse. Fastän Satan tvistade med Mikael om Moses kropp och gjorde anspråk på den såsom sitt rättmätiga byte, kunde han inte stå sig mot Guds Son, och Mose, med en uppståndens och förhärligad kropp, fördes till himlens gårdar och var nu en av de två hedrade, utsända av Fadern att tjäna hans Son.

”Genom att låta sig så övermannas av sömn hade lärjungarna gått miste om samtalet mellan de himmelska budbärarna och den förhärligade Frälsaren. Men när de plötsligt vaknar ur djup slummer och ser den sublima synen framför sig, fylls de av hänförelse och vördnad. När de betraktar sin älskade Mästares strålande gestalt, tvingas de skyla sina ögon med händerna, eftersom de annars inte förmår uthärda den ousägliga härlighet som omger hans person och som utsänder ljusstrålar likt solens. För ett kort ögonblick ser lärjungarna sin Herre förhärligad och upphöjd inför sina ögon, och hedrad av de strålande varelser som de känner igen som Guds gynnade.” The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.